

Jesus är vårt hopp

Man brukar säga att det sista som överger en människa är hoppet.

Jag vet inte riktigt hur sant det påståendet är.

Min erfarenhet är att hoppet kan komma och gå.

Ibland krävs det ganska lite för att vi ska uppleva en situation som helt och hållet hopplös.

Samtidigt kan det räcka med ett enda litet halmstå av något slag för att hoppet ska tändas igen.

Jag tror även att vi är olika som personer vissa av oss kan behålla modet och hoppet i situationer där andra helt enkelt skulle lägga sig ner och ge upp.

Vissa av oss är pessimister och andra obotliga optimister.

Ibland kastar vi oss in i nya uppgifter med lust och stora förhoppningar.

Men vi kan fort tappa modet då vi ser konkreta hinder torna upp sig runt oss.

En man som var pigg på att göra först och tänka sen var Petrus.

Det finns en del kända texter där Petrus gör saker på impuls.

Den vi ska titta närmare på idag är då Petrus ger sig på att gå på vatten.

Ni som har med er era biblar kan slå upp matt 14. Vi ska uppehålla oss kring verserna 22 till 33.

Matt 14:22-33

22Sedan befallde han sina lärjungar att stiga i båten och fara i förväg till andra sidan sjön medan han skickade hem folket.

23Så snart han hade gjort det gick han upp på berget för att vara för sig själv och be.

Där var han ensam när det blev kväll.

24Båten var då redan långt från land och kämpade mot vågorna, eftersom det var motvind.

25Strax före gryningen kom han till dem, gående på sjön.

26När lärjungarna fick se honom gå på sjön blev de förskräckta och trodde att det var en vålnad, och de skrek av rädsla.

27Men genast talade Jesus till dem och sade: "Lugn, det är jag. Var inte rädda."

28Petrus svarade: "Herre, om det är du, så säg åt mig att komma till dig på vattnet."

²⁹Han sade: "Kom!" och Petrus steg ur båten och gick på vattnet fram till Jesus.

³⁰Men när han såg hur det blåste blev han rädd.

Han började sjunka och ropade: "Herre, hjälp mig!"

³¹Jesus sträckte genast ut handen och grep tag i honom. "Du trossvage", sade han. "Varför tvivlade du?"

³²De steg i båten, och vinden lade sig.

³³Och de som var i båten föll ner för honom och sade: "Du måste vara Guds son."

Det finns en hel del i den här texten som man kan ta tag i.

Vi ska titta lite extra på några delar av texten men det här kommer inte bli heltäckande på något sätt så fundera gärna vidare på den här texten då ni går hem.

Jesus befallde lärjungarna att stiga i båten.

Det står inte att de åkte på eget bevåg och heller inte att Jesus föreslog att de kunde åka före.

Det står att han befallde lärjungarna att åka före honom.

Varför behövde han befälla dem att åka?

Antingen var de rädda att hamna i området som Herodes styrde eller så var de helt enkelt inte villiga att åka utan Jesus.

Kanske såg det att det höll på att bli oväder?

Av ena eller andra anledningen blev Jesus tvungen att befälla att de skulle gå i båten.

Varför ville Jesus att de skulle åka före honom?

Utifrån vers 23 framgår det att även Jesus behövde tid att vara ensam och be.

Han behövde tid för att be i ensamhet.

Det kan ju vara nyttigt för oss att följa det exemplet och försöka hitta tid för att be i den egna kammaren.

Under tiden Jesus är i bön på torra land har lärjungarna det tufft på sjön.

Det blåser motvind och vågorna går höga.

Det här är ju i en tid före allmän simmskola och flytvästar så vi för utgå ifrån att situationen är skrämmande.

Man kan ju tänka sig att läget hade varit tryggare om de haft med sig Jesus i båten, men nu fick de kämpa mot stormen själva.

Jag skulle tro ett en och annan i båten önskade att Jesus hade varit där hos dem då de behövde honom.

Mitt i den stormande natten händer något helt fantastiskt.

Jesus kommer vandrande på vågorna.

Är man Jesus så är det ju ingen sak att häva fysikens lagar.

Jag ska göra ett litet stickspår här innan jag återgår till händelserna på sjön.

I Job kap 9 kan vi läsa hur job beskriver Guds allmakt i förhållande till människan.

En vers där är lite extra intressant då vi nu läser om hur Jesus går på vattnet.

Job 9:8 (1917 års översättning)

honom som helt allena spänner ut himmelen och skrider fram över havets toppar;

Visst är det lite kul att Job beskriver hur Gud i sin allmakt kan gå över vattnet och långt senare går Jesus till sina lärjungar över genesarets stormande sjö.

Det kan ju vara en karamell att suga på en liten stund.

Så, nu återgår jag till dramat på sjön.

När lärjungarna får syn på Jesus tror de inte sina ögon.

Först tror de att det är en vålnad de ser och de blir så rädda att de skriker rakt ut.

En man som går på vågorna är ju inget man ser varje dag, vattenskidor undantaget.

Jesus lugnar dem och säger i folkbibelns översättning "*Lugn, det är jag. Var inte rädda.*"

Petrus går fort från att vara rädd till att agera på en impuls av nyfikenhet.

Han ber om lov att få komma till Jesus på vattnet.

Han kliver ur båten och börjar gå mot Jesus.

Till en början går det också bra.

Han går fram mot Jesus, men när han blir mer uppmärksam på sin omgivning än på Jesus blir han rädd och börjar sjunka.

Jag hade nog också blivit rädd om jag stod i mörkret bland höga vågor mitt på en sjö.

Jag tänker mig att Petrus liksom tecknade figurer som springer över kanten på stup, först tar sig några steg ut innan han kommer på att det inte borde gå att trotsa tyngdlagen.

När Petrus börjar sjunka utbrister han: *"Herre, hjälp mig!"*

Jesus hugger genast tag i Petrus och drar upp honom.

Då vi talar om den här händelsen tar vi ofta upp att Petrus inte hade sjunkit om han bara behållit fokus på Jesus och det är ju sant, men Petrus gör ändå helt rätt då han börjar sjunka.

Han ropar på Jesus för att få hjälp då han annars hade drunknat.

Det är nog många av oss som ropat efter hjälp då omständigheterna runt oss tycks vara mer än vi själva klarar.

Det är en enorm trygghet för oss att få komma till Jesus både då vi är i kris och då omständigheterna är mer stabila.

Men hur är det då dom gånger då vi tillexempel drabbas av sjukdomar som inte kan botas eller vi mister livet på något sätt som vi inte kan undvika?

Håller det att ropa på Jesus då?

Även om vi långt i från alltid blir mirakulöst räddade från sjukdom och död så håller det att söka sin räddning hos Jesus.

Vi kristna tror nämligen att det finns ett hopp som sträcker sig bortom det här livet.

Vi tror att att Jesus gav sitt liv på korset så att vi skulle kunna få våra synder förlåtna och att döden därmed inte längre har slutgiltig makt över dem som valt att ta emot förlåtelsen.

Döden som på många sätt är så definitiv behöver inte vara slutet för den som satt sitt hopp till Jesus. Allt som behövs för att vi ska räddas är att vi tror.

Men om vi tvivlar då?

Precis som Petrus på vattnet drabbas vi alla av tvivel och rädsla.

Då allt runt oss tycks skrämmande och vi känner att vi förlorar hoppet kan vi känna oss som lärjungarna på sjön, övergivna och rädda.

Det som är så bra i det läget är att vi i vår rädsla och svaghet får ropa till Gud om hjälp.

Det kan nämligen vara så att Gud är närmare oss och mer engagerad i oss än vi ibland tror, även om livet också ibland innebär lidande och svårigheter.

I 2 Timoteusbrevet skriver Paulus ett par uppmuntrande rader.

2 tim 1:7-10

7Ty Gud har inte gett oss modlöshetens ande utan kraftens, kärlekens och självbesinningens.

8Skäms alltså inte för vittnesbördet om vår Herre och inte heller för mig som är fånge för hans skull, utan lid för evangeliet du också, med kraften från Gud.

9Han har räddat oss och kallat oss med en helig kallelse, inte på grund av våra gärningar utan genom sitt beslut och sin nåd, som han skänkte oss i Kristus Jesus redan före tidens början

10men som har blivit uppenbar nu när vår frälsare Kristus Jesus trätt fram. Han har utplånat döden och dragit liv och oförgänglighet fram i ljuset genom evangeliet,

Jesus har utplånat döden och i och med det får vi hoppas på att han bär oss även bortom dödens grepp.

I johannes 3:16-18 framgår det att det är tron som är avgörande för den slutgiltiga räddningen.

Är då den tron något vi själva presterar?

Skulle det vara så så blir det lätt prestationsångest.

Men den tro som bär är inte grundad i subjektiva känslor eller ett hopp som vi själva krystar fram.

Luther talar om tron som en tom hand som Gud fyller med trons gåva.

Ser vi det så är det inte på oss det beror utan på Gud.

I och med att Jesus tog våra synders konsekvens på korset och att Gud ger oss tron som en gåva är det Gud som handlar i frälsningen.

Vi tar helt enkelt emot en gåva så stor att den är svår att greppa.

Vi talar om frälsningen som nåd och nåd är ju per definition att få något efterskönt, så som en skuld eller ett straff utan att man själv gjort rätt för sig.

Har vi en gång tagit de definitiva kliven in på frälsningens väg med dop och bekännelse så har vi del i korsets enorma nåd oavsett hur vi känner oss för stunden.

Då vår räddning beror på Gud och inte på oss själva så håller det också att ha sitt hopp i Jesus i alla väder.